

[Undervisningsministeren]

især de frie skoler – i drøftelserne af, hvordan dette her organiseres bedst muligt.

Der har også været synspunkter om økonomien, ikke mindst om taxameterordningen, altså tilskuddene til erhvervsskolerne, og jeg har glædet mig over, at ønsket om at forbedre økonomien i erhvervsskolerne er ret bredt her i Tinget. Det skulle give håb om, at det, som regeringen jo også gerne vil, nemlig forbedre erhvervsskolernes muligheder gennem en forhøjelse af taxametertilskuddene, kan realiseres allerede i 1994. Det er i hvert fald regeringens hensigt, at vi i det arbejde, der nu er i gang, med at færdiggøre finansloven, skal forbedre skolernes muligheder, for det hænger også sammen med deres muligheder for at hjælpe de grupper af unge, som der skal tages mere hånd om på skolerne, hvis man skal hindre frafald.

Der er også rejst spørgsmål om det produktivtetskrav, som jo stadig eksisterer på dette felt: de 2,2 pct. årligt. Jeg har forstået på flere ordførere – også for oppositionen – at det nu er vigtigt også at få set på den side af sagen. Jeg deler den opfattelse, at man ikke i længden kan fortsætte med sådanne produktivtetskrav, uden at det får uheldige konsekvenser. Det kan gøres i en periode, det medgiver jeg gerne – og jeg har støttet det, for det har været nødvendigt – men man kan ikke fortsætte med det. Det er sikkert også rigtigt, som det er sagt her, at det også er nødvendigt at se på det, når det gælder erhvervsskolerne.

Mange har også i deres indlæg beskæftiget sig med gruppen af unge, som vi almindeligvis kalder for de sent udviklede. Det er jeg glad for; vi har jo fået en rapport, en betænkning, som er fremkommet efter tre års forsøgs- og udviklingsarbejde med den gruppe unge, og som bekræfter, at vi kan gøre noget for dem, og det ligger jo i redegørelsen, at det skal vi også. Det har jeg forstået at der – endda med stor styrke – er tilslutning til i Tinget i dag. Det er givetvis en af de vanskelige opgaver, men det er en opgave, som vi ikke kan lade ligge, og det forstår jeg partierne her i Tinget er enige i.

Fru Ebba Strange føjede til, at der er en særlig gruppe, nemlig de unge indvandrere, som har andre vanskeligheder, men som også støder på hindringer, når det gælder at starte og fuldføre en ungdomsuddannelse. Jeg er enig med fru Ebba Strange i, at også den side af

sagen er vi nødt til at engagere os noget mere i, både af hensyn til de unge indvandrere, men jo også af hensyn til samfundet.

Jeg vil afsluttende sige – idet jeg endnu en gang glæder mig over de mange synspunkter, som har været fremme, og som også er gået på at fastholde kvaliteten i alt, hvad vi laver – at det, vi byder de unge, skal være noget, der kan anvendes og bruges både af dem selv og af det omgivende samfund. Vi skal bygge initiativerne på at fremme lysten gennem motivation og ikke på tvangsmæssige foranstaltninger. Hvis det kan lykkes i det videre arbejde, så håber jeg på, at vi kan nå det mål, som vi har sat op – og som jeg forstår at der stort set er enighed om – at vi kan nå op på, at godt og vel 95 pct. af en ungdomsårgang går videre i ungdomsuddannelserne og erhverver sig en kompetence, som kan anvendes og anerkendes i det virkelige liv.

Jeg tror, det er rigtigt at erkende – som nogen også har gjort – at der vil være en mindre gruppe af unge, som det kan blive vanskeligt overhovedet at motivere til uddannelse, selv om vi nu også gør os mange anstrengelser for at tilrettelægge individuelle og utraditionelle forløb. Og så er der jo endelig de stærke unge, som er så stærke, at – ja, de klarer sig. Sådant har det altid været i samfundet, og sådan vil det også stadig være for nogle; de udgør nok efterhånden en stadig mindre del af de unge, men de er der. Derfor skal vi ikke foregøgle nogen, at det vil være en ordning, der kan sikre, at 100 pct. går videre, men en målsætning på 95 pct. synes jeg er fornem, og den vil i sig selv stille store krav til os herinde og til de mange, som skal medvirke til at realisere disse tanker.

Det har været en stor glæde for mig, kan jeg sige, og også for det udvalg, som har arbejdet med denne sag og forberedt redegørelsen, at vi på vores færd rundt i Danmark, hvor vi har besøgt mange uddannelsesinstitutioner, har mødt mange repræsentanter, ikke mindst for de unge selv, og har mødt forældre og uddannelsesfolk, der alle har været optaget af og engageret i at løse den sag, og hvis det kan lykkes for os at fastholde den gejst, som jeg mener er til stede, så har dette været en god dag, først og fremmest for de unge.

(Kort bemærkning).